

RENNERS STERVEN NIET

| WILLIE VERHEGGHE – DE AUTEUR |

Willie Verhegghe (°22 juni 1947) is een gewaardeerd wielerdichter. Als geen ander in ons taalgebied kan hij de emoties van de wielersport – van de renner tot de supporter - op papier zetten. Spitsvondig kruipt hij in de huid van de winnaar en de verliezer; zijn woorden dansen op de barokke taal van de wielersport. Nu eens is hij waarnemer, dan weer schrijft hij van binnen de buik van het peloton. Vol verwondering. Nooit voorspelbaar, altijd raak.

Foto Hendrik De Schrijver

Ninovieter Willie Verhegghe kent de koers. Hij is opgegroeid in de Vlaamse Ardennen, de heilige grond waarop de Ronde van Vlaanderen elk jaar geschiedenis schrijft. Waar elke kassei inspireert, elke kluit aarde motiveert, elke knotwilg stimuleert. Dagelijks verorbert hij zijn portie kilometers op de fiets en hij is een veel gevraagde gast op sportavonden en conferences.

Willie Verhegghe is niet aan zijn proefstuk toe. Van hem verschenen onder meer ‘Tourmalet en andere poëzie buiten categorie’ (2001), ‘De Ronde van Vlaanderen’ (1996), ‘Woud van Wielen/Tourgedichten’ (1991) en ‘Peyresourde’ (1987’). Hij publiceert regelmatig in het gewaardeerde wielertijdschrift ‘De Muur’.

Ook buiten de sportmiddens wordt Willie Verhegghe gerespecteerd als dichter en auteur. Hij ontving de Vanessa-prijs (1974), Premies van de Vlaamse Club Brussel (1978 en 1979), de Dr. Anton de Pesseroey J.L. de Belderprijs (1983), de Poëzieprijs van Meise (1985) en de Prijs van de Vlaamse Club Brussel (1987).

PETER VAN PETEGEM

| winnaar 1999-2003 |

Er zit wat genetica en erfenis van Alva
in zijn huid en haar, wat Conquistador
uit vuur en Vlaamse klei gevormd.
Want mooi voor reclametrui en vrouwen,
onverstoorbaar ook wanneer weer en wind
hun duivels op het peloton afsturen.

Als de Oude Kwaremont zijn stenen stormen stuwt
wrikt hij aan het stuur zijn opgespaarde krachten los,
de donkere ogen spuwen vuur en vlam,
op weg naar finishbrede lach en zegekrans
aait hij het asfalt, kraakt hij de kasseien.
Alleen de last van woorden weegt te zwaar.

De sluimerende lynx die in zijn dijen woont
ontwaakt slechts in de hitte van de strijd,
dan slingert hij zich tussen moegestreden krijgers
naar de aanvalslinie waar de oorlog woedt
in open mond en opgeblazen kuiten.
Peter de Grote, tsaar van Tiegemberg en Muur.